

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobkyně: **Ing. arch. J. H.**
nar. X
bytem X

zastoupené JUDr. Radim Hanák, Ph.D., advokát
sídlem Pujmanové 882/25, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Praze, který věc následně postoupil k projednání a rozhodnutí místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 17. 10. 2022, č. j. X (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná na základě rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ČR ze dne 16. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/109776-711/3, vydaného ve smyslu § 4 odst. 3 a § 106 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPSZ“), rozhodla tak, že dle § 56 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a s přihlédnutím k čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, zvýšila žalobkyni s účinností od 15. 6. 2022 starobní důchod na 4 957 Kč měsíčně.

II. Napadené rozhodnutí

3. V námitkovém řízení žalovaná přezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu, přičemž neshledala, že by bylo v rozporu s právními předpisy či věcně nesprávné.
4. Žalovaná připomněla, že žalobkyně podala dne 25. 8. 2021 žádost o odstranění tvrdosti zákona, která se měla vyskytnout při aplikaci § 18 odst. 4 ZDP. Její žádosti bylo vyhověno rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí ČR ze dne 16. 9. 2022, č. j. MPSV-2022/109776-711/3 (dále jen „rozhodnutí MPSV“), jelikož při provádění důchodového pojištění tvrdost zákona shledána byla. Rozhodnutím MPSV byla žalobkyni s finanční účinností od 15. 6. 2022 nově stanovena výše starobního důchodu tak, že pro určení osobního vyměřovacího základu se použije příjem žalobkyně za rok 1983, přičemž příjem dosažený v roce 1984 bude vyloučen.
5. V této souvislosti žalovaná uvedla, že na odstranění tvrdosti zákona není právní nárok a je jen na zvážení ministra, zda s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu žádosti vyhoví či nikoli. Neexistuje veřejné subjektivní právo na kladné vyřízení žádosti, neboť neexistuje právní základ, na kterém by mohl být žadatel krácen. Rozhodnutí MPSV nekoliduje ani s čl. 30 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“ či „listina“), jelikož právo žalobkyně na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří nijak neomezuje. Naopak, zvýšením výše starobního důchodu nad rámec stanovený ZDP se hmotné zabezpečení ve stáří rozšiřuje, byť od pozdějšího data, než žalobkyně požaduje ve svých námitkách.
6. Rozhodnutí MPSV nenaplnuje znaky rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Je však klíčovým důkazem pro vydání následného rozhodnutí žalované, jež je vázána celým obsahem rozhodnutí, nikoli jen výrokem.
7. Na základě § 4 odst. 3 ZOPSZ ve spojení s čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR byl vydán příkaz ministra č. 30/2006 a následně i směrnice ředitele sociálního pojištění č. 1/2019 o odstraňování tvrdosti. Dle čl. 20 bodu 2 dané směrnice platí, že pokud je v rozhodnutí MPSV uvedeno datum přiznání důchodu (příp. datum, od něhož má být upravena výše důchodu) či je datum přiznání důchodu vyjádřeno formulací „*důchod přiznán s finanční účinností od*“, a není-li uvedeno jinak, je třeba toto datum považovat za datum vzniku nároku na důchod (resp. datum vzniku nároku na výplatu důchodu v upravené výši). V rozhodnutí MPSV je výslovně uvedeno, že bude výše starobního důchodu žalobkyně nově stanovena *s finanční účinností od 15. 6. 2022*. Vzhledem k citovanému ustanovení nemá žalovaná možnost se při provádění odstranění tvrdosti od znění rozhodnutí MPSV odchýlit a zvýšit starobní důchod žalobkyně k jí požadovanému datu.

8. Pro tyto důvody žalovaná námitky žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

9. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že žalovaná do prvostupňového i napadeného rozhodnutí přejala datum navýšení starobního důchodu stanovené v rozhodnutí MPSV.
10. Namítala, že rozhodnutí MPSV nemůže obsahovat určení data, k němuž dochází k odstranění tvrdosti (navýšení dávky starobního důchodu), jelikož právní úprava ZOPSZ s tímto aspektem nepočítá. Na otázku časového aspektu odstranění tvrdosti je nutné vztáhnout obecná pravidla platící pro rozhodování správních orgánů při přiznávání důchodu, dle nichž měl být žalobkyni přiznán navýšený starobní důchod přinejmenším od okamžiku podání její žádosti o odstranění tvrdosti, eventuálně od podání původní žádosti o přiznání starobního důchodu. Poněvadž není v kompetenci ministra vymezit časový okamžik odstranění tvrdosti, nemá jím stanovené datum právní účinky.
11. Účelem a smyslem institutu odstranění tvrdosti je napravení stavu, kdy formální znění zákona narušuje základní právo podle čl. 30 odst. 1 Listiny. Toto ustanovení může být naplněno pouze v případě, kdy bude navýšená dávka důchodového pojištění po odstranění tvrdosti přiznána *ex tunc*. Nadto časový aspekt není v rozhodnutí MPSV nijak zdůvodněn, přičemž zvolené datum neodpovídá ani datu původní žádosti o přiznání starobního důchodu, ani datu podání žádosti o odstranění tvrdosti.
12. Konečně oprávnění ministra rozhodovat o časovém aspektu odstranění tvrdosti nemá základ ani v interních dokumentech, které upravují pouze postup poradního orgánu ministra. V rámci interních předpisů není možné řešit právní otázky mající přímý dopad do práv osob pobírajících dávku důchodového pojištění. Mimoto ZOPSZ ani jiný právní předpis neobsahuje zákonné zmocnění opravňující ministra vydat podzákonný předpis, který by podrobně upravil náležitosti rozhodnutí o odstranění tvrdosti.
13. Z uvedených důvodů má žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné, pročež navrhla, aby jej krajský soud zrušil. Současně požaduje uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že rozhodováním o odstranění tvrdosti je nadán pouze ministr práce a sociálních věcí. Ten může v oboru své působnosti odstraňovat tvrdosti, jež zákonodárce při tvorbě zákonů nezamýšlel. V daném případě přitom jde o interní akt, kterým ministr zavazuje žalovanou, aby dále postupovala podle jeho rozhodnutí. Žalovaná nemá v otázce odstranění tvrdosti vlastní diskreční pravomoc a jen provádí příkaz ministra.
15. Žalovaná setrvala na správnosti svého rozhodnutí a krajskému soudu navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Krajský soud

současně shledal, že je k projednání a rozhodnutí věci místně příslušný [§ 89 odst. 2 písm. e) ZOPSZ].

17. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
18. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Po vyhodnocení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Pro účely právního posouzení věci a stanovení mezí současného soudního přezkumu považuje krajský soud za vhodné nejprve ve stručnosti připomenout procesní historii a stěžejní skutkové okolnosti případu žalobkyně.
21. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně (dlouhodobě žijící mimo území ČR) požádala ke dni 5. 12. 2017 o přiznání starobního důchodu v ČR. Ten jí žalovaná přiznala rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018, č. j. X, přičemž rozhodla tak, že žalobkyni náleží dávka starobního důchodu ve výši 938 Kč měsíčně se zpětnou účinností od 26. 10. 2015. S uvedeným rozhodnutím žalobkyně nesouhlasila a vznesla proti němu námitky, které posléze žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019, č. j. X. Správnost závěrů žalované při vyhodnocení námitek byla následně v plném rozsahu potvrzena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2021, č. j. 32 Ad 9/2019-28, který v postupu žalované žádné vady neshledal. V odůvodnění svého rozsudku však soud vyjádřil přesvědčení, že ve věci aplikovaná právní úprava (§ 18 odst. 4 ZDP) ve svém důsledku působí vůči žalobkyni nepřiměřeně tvrdě, přičemž žalobkyni poučil o možnosti využít postup podle § 106 ZOPSZ a žádat o individuální posouzení své důchodové situace ministrem práce a sociálních věcí.
22. S ohledem na shora uvedené proto žalobkyně žádostí ze dne 17. 8. 2021, doručenou dne 25. 8. 2021, požádala (tehdejší) ministryni práce a sociálních věcí o odstranění tvrdosti zákona podle § 4 odst. 3 ZOPSZ. Po zhodnocení situace pak rozhodl ministr práce a sociálních věcí o žádosti žalobkyně tak, že jí vyhověl a rozhodnutím MPSV konstatoval, že v případě žalobkyně postup v souladu se zákonem při stanovení výše starobního důchodu vykazuje nepřiměřenou tvrdost. Proto rozhodl, že bude žalobkyni s finanční účinností od 15. 6. 2022 stanovena výše starobního důchodu tím způsobem, že za základ osobního vyměřovacího základu bude použit její příjem dosažený v roce 1983 místo příjmu z roku 1984. Na základě rozhodnutí MPSV vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí, jímž za použití nové výpočetní metody zvýšila žalobkyni s účinností od 15. 6. 2022 starobní důchod na částku 4 957 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí uplatnila žalobkyně námitky, jež byly zamítnuty napadeným rozhodnutím. Vůči napadenému rozhodnutí následně žalobkyně podala včasnou správní žalobu a domáhala se jeho přezkumu ve správním soudnictví.
23. Z podané žaloby je zjevné, že jediný aspekt, se kterým žalobkyně nesouhlasí, je časový okamžik navýšení jejího starobního důchodu. Má totiž za to, že starobní důchod ve výši

po odstranění tvrdosti zákona jí měl být žalovanou přiznán zpětně již od okamžiku podání žádosti o přiznání starobního důchodu (event. od okamžiku podání žádosti o odstranění tvrdosti zákona), nikoliv až ke dni 15. 6. 2022. Jak ovšem uvádí již sama žalobkyně ve své žalobě, časový údaj stanovující navýšení dávky starobního důchodu ode dne 15. 6. 2022 není výsledkem rozhodovací činnosti žalované, ale má svůj původ v rozhodnutí MPSV, jímž bylo rozhodnuto, že navýšený starobní důchod po odstranění tvrdosti náleží žalobkyni s finanční účinností od 15. 6. 2022. Byť tedy žalobkyně svou žalobou pro forma napadá napadené rozhodnutí žalované, která o její důchodové záležitosti rozhodla v posledním stupni (zamítla její námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně), veškeré v žalobě vznesené námitky de facto směřují vůči obsahu a závěrům rozhodnutí MPSV, kterým bylo rozhodnuto o odstranění tvrdosti zákona při aplikaci ustanovení § 18 odst. 4 ZDP.

24. V této souvislosti krajský soud připomíná platnou právní úpravu odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení obsaženou v § 106 ZOPSZ:

(1) Tvrdost předpisů o sociálním zabezpečení lze odstranit na základě písemné a odůvodněné žádosti občana, v jehož prospěch má být tvrdost odstraněna. V nové žádosti o odstranění tvrdosti nemohou být uplatněny stejné důvody, které již obsahovala žádost původní; při opakování těchto důvodů bude nová žádost odložena a žadatel bude o tomto vyrozuměn. Na řízení o žádosti o odstranění tvrdosti se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Řízení o žádosti o odstranění tvrdosti nelze zahájit, popřípadě v něm pokračovat, po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní.

(2) Rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení jsou vyloučena ze soudního přezkumu.

25. Z citované právní úpravy jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí, jejichž předmětem je posouzení oprávněnosti žádosti dotčené osoby o odstranění tvrdosti zákona, jež se vyskytla při provádění sociálního zabezpečení, nepodléhají soudnímu přezkumu. Již ze zákona je tedy vyloučeno, aby toto rozhodnutí (ať již kladné či záporné) dotčená osoba napadla správní žalobou a domáhala se přezkumu jeho obsahu ve správním soudnictví. Pokud by k tomu došlo, je povinností soudu takovou žalobu jako nepřipustnou odmítnout ve smyslu § 68 písm. e) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo-li přitom úmyslem zákonodárce vyjmout rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí o žádosti o odstranění tvrdosti s ohledem na jeho specifickou povahu z množiny správních rozhodnutí, která jsou přezkoumatelná v režimu správního soudnictví, není možné vůli zákonodárce obcházet tím, že námitky proti rozhodnutí ve smyslu § 106 ZOPSZ dotčená osoba uplatní zprostředkovaně v žalobě směřující proti jinému (třebaže procesně navazujícímu) správnímu rozhodnutí vydanému jiným správním orgánem. Takový postup je zjevně v rozporu se zcela jednoznačným a nezaměnitelným záměrem zákonodárce *in genere* vyloučit rozhodnutí o odstranění tvrdosti ze soudního přezkumu a jako takový naplňuje pojmové znaky jednání *in fraudem legis*, jelikož ve svém důsledku v podstatě směřuje ke zmaření účelu výjimky vyjádřené v § 106 odst. 2 ZOPSZ. Rozhodnutí o odstranění tvrdosti proto nelze soudně přezkoumat ani jako tzv. subsumovaný akt ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

26. Problematikou soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí o odstranění tvrdosti, jež se vyskytla při provádění sociálního zabezpečení, se přitom v minulosti několikrát zabýval i Ústavní soud. Ten již ve svém usnesení ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. II. ÚS 535/05, dospěl

k závěru, že: „rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení je vyloučeno ze soudního přezkumu [...]. Neexistuje-li totiž veřejné subjektivní právo, není zde nic, co by byl soud kompetentní přezkoumávat a na čem by mohl být stěžovatel krácen.“ V této souvislosti Ústavní soud též připomněl, že: „Na odstranění tvrdosti není právní nárok a je jen na zvážení ministra, zda s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu žádosti vyhoví či nikoli“ (srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 51/02, či ze dne 23. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 154/04; veškerá rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Pokud tak ministr neshledá důvody pro mimořádné řešení důchodové záležitosti žadatele cestou odstranění tvrdosti zákona, jeho rozhodnutí není svou povahou způsobilé zasáhnout do sféry ústavních práv stěžovatele (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 2452/11).

27. Zcela totožnou optiku ve vztahu k možnosti soudně přezkoumat závěry ministra v rozhodnutí o odstranění tvrdosti, jakou nastavil Ústavní soud, ve své rozhodovací praxi vyznává i Nejvyšší správní soud. I ten ve své judikatuře konstantně zastává právní názor, že rozhodnutí ministra podle § 106 ZOPSZ se vymyká přezkumu ve správním soudnictví a setrvale zdůrazňuje zvláštní povahu tohoto institutu. V tomto ohledu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37, v němž kasační soud konstatoval, že: „[...] v případě rozhodnutí o odstranění tvrdosti při provádění sociálního zabezpečení jde o typický *ex gratia* institut, jehož uplatnění není vázáno na žádné podmínky vyjma subjektivně vnímané „tvrdosti“ v konkrétním případě.“ Takové rozhodnutí není dle názoru Nejvyššího správního soudu „vázáno na žádné podmínky, které by tvořily imanentní součást konstrukce nároku na dávky důchodového pojištění a jako takové se zcela vymyká regulativnímu působení všech hmotněprávních předpisů, které nároky na dávky důchodového pojištění upravují“ (srov. k tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Ads 282/2014-40, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 11/2018-50, či ze dne 6. 6. 2023, č. j. 7 Ads 320/2022-31; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Nejvyšší správní soud se při posuzování výluky obsažené v § 106 odst. 2 ZOPSZ zabýval taktéž otázkou, zda výluka ze soudního přezkumu nepředstavuje rozpor s požadavky čl. 36 odst. 2 ve spojení s čl. 30 LZPS, případně též s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Dospěl přitom k závěru, že citovaná výluka ze soudního přezkumu uvedeným ustanovením neodporuje. Ve své úvaze přitom kasační soud vycházel mj. z toho, že: „odstranění tvrdosti představuje *nenárokový institut*, který spočívá v subjektivním posouzení nepřiměřených dopadů předpisů o sociálním zabezpečení na konkrétní situaci účastníka.“ Současně kasační soud uvedl, že veřejné subjektivní právo občanů na hmotné zabezpečení ve stáří ve smyslu čl. 30 Listiny je dostatečně zaručeno jinými ustanoveními zákona, která upravují podmínky vzniku nároku na dávku důchodového pojištění a která spadají do množiny právních norem vymezujících podle čl. 41 odst. 1 Listiny rozsah základních sociálních práv zahrnutých v čl. 30 odst. 1 Listiny. Právě jejich prostřednictvím a díky možnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na základě těchto ustanovení je zaručena ochrana základním sociálním právům. Institut odstranění tvrdosti při uplatňování sociálního zabezpečení ovšem nepředstavuje právo chráněné LZPS či EÚLP (v podrobnostech viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37; daný rozsudek obstál i v řízení o ústavní stížnosti – viz usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 528/09).

29. Ve světle shora citované judikatury proto krajský soud přistoupil k námitkám, jimiž žalobkyně fakticky brojila proti rozhodnutí MPSV (určení okamžiku odstranění tvrdosti zákona ke dni 15. 6. 2022, nemožnost ministra stanovit bližší náležitosti rozhodnutí o odstranění tvrdosti) tak, že k těmto námitkám nepřihlédl. Krajský soud není oprávněn přezkoumávat závěry ministra práce a sociálních věcí vyslovené v rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákonné úpravy z hlediska jejich přezkoumatelnosti, zákonnosti či správnosti, neboť tento druh rozhodnutí je *ex lege* z možnosti soudního přezkumu vyloučen. Z tohoto důvodu se tedy zdejší soud vzdor námitkám žalobkyně nezabýval posouzením otázky, zda ministr datum odstranění tvrdosti (časový okamžik navýšení starobního důchodu žalobkyně) stanovil s ohledem na okolnosti případu žalobkyně adekvátně, resp. neposuzoval důvody, které ministra vedly k tomu, že okamžik odstranění tvrdosti zákona vzniknuvší při aplikaci ustanovení § 18 odst. 4 ZDP vztáhnul právě ke dni 15. 6. 2022. Po věcné stránce se tak zdejší soud argumentací žalobkyně směřující proti rozhodnutí MPSV nezaobíral a ponechal ji mimo zorné pole soudu.
30. Pouze pro doplnění pak krajský soud dodává, že žalovaná v napadeném (resp. prvostupňovém) rozhodnutí toliko přejala závěry ministra učiněné v rozhodnutí MPSV, které promítla do svých rozhodnutí. Sama žalovaná v důchodové záležitosti žalobkyně o ničem novém nerozhodovala a závěry ministra nijak nemodifikovala, neupravovala ani nedoplňovala. Pouze na jejich základě a v jejich intencích pozměnila své předchozí rozhodnutí a v důsledku odstranění nepřiměřené tvrdosti zákonné úpravy požadovaným způsobem navýšila žalobkyni její starobní důchod. Ten jí byl přitom již dříve přiznán zcela v souladu s pravidly pro přiznání dávky starobního důchodu obsaženými v ZDP a bylo o něm rozhodnuto zákonným způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 32 Ad 9/2019-28).
31. Krajský soud uzavírá, že pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí realizovala v plném rozsahu právní závěry ministra vyslovené v rozhodnutí MPSV, nelze v jejím postupu spatřovat žádné vady. Vyhovující rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí, jímž byla shledána tvrdost vzniklá při provádění sociálního zabezpečení, je pro žalovanou právně (*inter partes*) závazné. Jako takové totiž autoritativním způsobem konstatuje, že v daném konkrétním případě působila zákonná úprava sociálního zabezpečení vůči dotčené osobě nepřiměřeně tvrdě, a závazně určuje, jakým způsobem je potřeba dále postupovat, aby byla zjištěná tvrdost zákona odstraněna. Jinými slovy řečeno, žalovaná nemá „na výběr“, jestli ministrem konstatovanou tvrdost odstraní či nikoliv, nýbrž je povinna postupovat striktně podle obsahu rozhodnutí ministra. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci, kdy žalovaná na rozhodnutí MPSV adekvátně zareagovala a na jeho základě upravila výpočet osobního vyměřovacího základu starobního důchodu žalobkyně, v důsledku čehož ji odpovídajícím způsobem zvýšila dávku starobního důchodu.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Na základě uvedených důvodů neshledal zdejší soud námitky žalobkyně, jež fakticky směřovaly mimo rámec napadeného rozhodnutí žalované, důvodnými. Současně krajský soud nezjistil, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo vadami, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*). Žalobu proto zdejší soud zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
33. O náhradě nákladů řízení potom krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci neúspěšná žalobkyně tak nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaná jako orgán sociálního zabezpečení nemá právo na náhradu nákladů řízení *ex lege* (§ 60 odst. 2 s .ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2024

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce